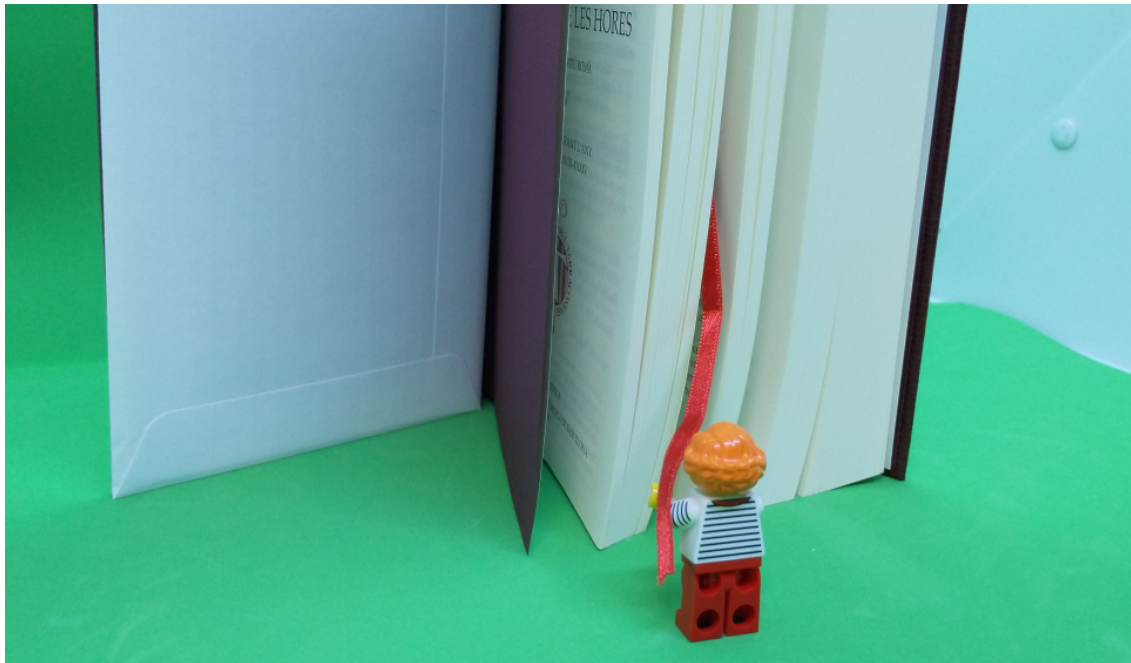

La Litúrgia de les hores, d'on ve? (1)

Dij, 8/10/2020 per Centre de Pasto...

[El Cim s'acosta](#)

Antecedents en el judaisme

La documentació més completa es pot trobar en el *Mixnà*, codi rabínic compilat cap a l'any 200 de l'era cristiana, particularment en el tractat de les benediccions (*Berakhot*).

Segons el tractat *Berakhot* IV,1 hi ha tres moments de pregària al dia: el matí -en néixer el dia-, el migdia i la tarda. D'aquestes tres hores, dues corresponen als sacrificis anomenats perpetus, perquè s'oferien tots els dies en el Temple d'acord amb la prescripció de Nm 28,2-8. En el Temple els sacerdots oficiaven el ritu sagrat amb els que hi assistien, i el poble s'hi unia des del lloc on es trobés.

La pràctica de l'oració en els tres moments del dia apareix recollida en el salm 55,17-18. En el llibre de Daniel es narra el costum de resar, tres vegades al dia, del jove profeta portat a la cort, costum que no abandona tot i la prohibició del rei:

Quan Daniel va saber que havia estat signat aquell decret, entrà a casa seva. La casa tenia orientades les finestres de la cambra alta cap a Jerusalem, i *allà tres vegades cada dia* Daniel s'agenollava pregant i lloant el seu Déu; així ho havia fet sempre (Dn 6,11).

Pels manuscrits descoberts a la mar Morta se sap també que les comunitats sacerdotals que habitaven aquella zona practicaven la pregària matinal i vespertina. Han arribat fins a nosaltres fragments de pregàries i nombrosos himnes, la datació dels quals ens situa en dates anteriors a l'any 63 abans de Jesucrist. El costum de pregar dues vegades al dia era, per tant, una realitat àmpliament estesa en l'època de Jesús. El nucli d'aquesta doble pregària era el *Shemà*, conegut també com a credo israelita.

El *Shmà* es la recitació del text de Dt 6,4-9, al qual s'uneix, des del segle II abans de Crist aproximadament, Dt 11,13-21 i Nm 15,37-41. No és una mera pregària, ja que no hi ha petició, sinó un acte de fe i de reconeixement al Déu salvador que s'ha manifestat en els esdeveniments de la història. És un text reflexiu, rememoratiu i actualitzador de la bondat divina cap al seu poble i de la necessitat que es mantingui fidel a l'aliança. No és exagerat dir que el *Shemà* és l'oració més estimada dels fidels jueus, la més freqüent i la més celebrada, ja que conté la gran professió del Senyor com a únic Déu i se centra en l'esdeveniment pasqual de l'alliberació de l'èxode.

El *Mixnà* va fixar amb tot detall els moments de la recitació del *Shemà*, així com el de la recitació de la *Tephillah*, la «pregària» per excel·lència. Si l'oració de llevar-se i anar a dormir, l'oració matinal i vespertina, era el *Shemà*, la *Tephillah* seria la pregària del migdia.

Fragments del llibre *Liturgia de las Horas: la oración del pueblo cristiano* de Julián López